

Arrest

nr. 237 655 van 30 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 7 november 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat R. VAN DE SIJPE en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

1.1. Inzake H. Majet Khaled Hassan (verder: verzoeker)

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Koerd te zijn, afkomstig uit Sheikhan (Ain Sifne), provincie Ninewa, Centraal-Irak. U ging nooit naar school. In 2006 huwde u officieel met uw nicht, M. I. Jamil (O.V. X). Jullie kregen samen vier dochters. In 2012 begon u te werken als autohandelaar in de garage van H. H..

Sinds 2013 verkocht u geregeld wagens aan S.. Hij bleek een betrouwbare klant die telkens de betalingstermijnen respecteerde.

In december 2016 vroeg Salim om vier auto's voor hem aan te kopen. Hij meldde u dat hij op dat moment niet genoeg geld had maar zou zeker binnen de vooropstelde termijn betalen. Daar u hem vertrouwde, beloofde u dit met H. te bespreken. U wees H. erop dat u S. vertrouwde waarop H. akkoord ging, dit onder de voorwaarde dat u zich borg zou stellen voor Salim. De deal, ter waarde van 200.000\$, werd gesloten, de wagens werden aan Salim geleverd en hij kreeg zes maanden – tot mei 2017- de tijd om te betalen. Na enige tijd betaalde Salim een eerste schijf van 20.000\$ af. Rond april 2017 zag u Salim niet meer. U ging bij hem thuis langs en probeerde hem te bellen, doch zonder resultaat. Op 2 juni 2017 lichtte u H. hierover in. Hij stelde echter dat het uw verantwoordelijkheid was en dat u hem het verschuldigde bedrag diende terug te betalen.

Op 6 juni 2017 kwam H. bij u thuis langs om nogmaals te benadrukken dat u hem zijn geld moest terugbetalen. Hij bedreigde u met een vuurwapen en beledigde u in het bijzijn van uw vrouw en kinderen. Op 10 juni 2017 ging u bij de politie om melding te maken van de verdwijning van S. en te horen of zij iets wisten. Daar zou u vernomen hebben dat er reeds vele klachten tegen Salim waren ingediend, allemaal wegens oplichting, en dat ze hem aan het zoeken waren. U diende vervolgens ook klacht in tegen S.. Op 10 juli 2017 kwam H. vervolgens nogmaals langs bij u thuis om te vragen naar zijn geld. U was op dat moment niet thuis. H. maakte uw vrouw duidelijk dat u hem zijn geld moest betalen. Hij dreigde er eveneens mee uw vrouw te verkrachten als u niet betaalde. Op 12 juli 2017 kwam H. opnieuw bij u langs. U kreeg ditmaal te horen dat u tot het eind van de maand had om te betalen. Op 15 juli 2017 werd u echter door twee onbekenden, in naam van H., van bij u thuis meegenomen naar een onbekende plaats. U werd er geslagen en vernederd, ze vroegen u waar Salim was alsook wanneer u zou betalen. U zou een afbetalingsplan hebben voorgesteld maar H. zou geeïst hebben dat u het bedrag in één keer zou betalen. Na twee uur brachten ze u terug naar huis. U ging diezelfde dag bij uw broer A. en vertelde hem over uw problemen. U noch uw broers hadden de financiële middelen om uw schulden aan H. af te betalen.

U had begin juli al besloten dat u zou vertrekken. U verkocht de juwelen van uw vrouw en uw broer regelde Turkse visa alsook jullie vliegtickets. Op 19 juli 2017 verliet u uw woning en reisde u, met uw gezin, naar Erbil. Vandaar vertrokken jullie op legale wijze richting Turkije. Jullie bleven er een tweetaal maand en reisden vervolgens via Griekenland en de Balkan-route verder naar België. Jullie zouden op 11 september 2018 in België zijn aangekomen. Op 27 september 2018 verzochten u en uw echtgenote om internationale bescherming.

Na uw aankomst in België zou u via uw broer A. nog vernomen hebben dat H. in augustus 2017 nog tweemaal naar u, en zijn geld, kwam vragen. Uw broer zou hem erop gewezen hebben dat u weg bent. H. zou ten aanzien van uw broer opnieuw dreigementen aan uw adres hebben geuit.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u een kopie voor van de identiteitskaart van echtgenote.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Dient te worden opgemerkt dat u geenszins heeft weten te overtuigen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

U haalde een vrees aan om, ingeval van een terugkeer naar Irak, te zullen worden gedood door H.. U vreest tevens voor uw echtgenote en kinderen. U wees er nog op dat H. ook tot de machtige en gewelddadige Kochar-stam behoort – ze vermoordden voorheen reeds verschillende mensen.

Er kan echter geen enkel geloof worden gehecht aan uw asielrelaas en vluchtmotieven en dit daar u, zoals uit onderstaande duidelijk zal blijken, niet heeft weten te overtuigen daadwerkelijk tot juli 2017 in Sheikhan, Centraal-Irak, te hebben verbleven.

Zo moet allereerst worden opgemerkt dat u noch uw echtgenote enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs konden voorleggen van jullie identiteit en reisroute. U verklaarde dat jullie bij jullie vertrek alle originele reisdocumenten, i.c. de identiteitskaart en paspoorten van u, uw vrouw en vier kinderen, de nationaliteitsbewijzen van u en uw echtgenote en de geboorteaktes van jullie kinderen, meenamen. U wou deze documenten meenemen om deze in het kader van uw verzoek om internationale bescherming te kunnen voorleggen (zie CGVS p. 15). Tijdens jullie verblijf in Turkije zou de smokkelaar er echter op gewezen hebben dat jullie naar Irak zou teruggestuurd worden indien jullie door de Turkse autoriteiten zouden worden opgepakt in het bezit van jullie documenten. De smokkelaar zou bijgevolg jullie documenten hebben bijgehouden en zou hierbij met u de afspraak gemaakt hebben dat hij de documenten naar uw broer in Irak zou terugsturen. Toen u in Servië contact opnam met de smokkelaar zou deze u echter hebben laten weten dat de politie zijn appartement was binnengevallen. Hijzelf was kunnen ontkomen maar alle documenten zouden door de politie in beslag zijn genomen (zie CGVS p. 15). Om verschillende redenen kan aan deze uitleg geen geloof worden gehecht. Vooreerst is het toch wel zeer opmerkelijk dat u noch uw vrouw er zouden aan gedacht hebben om van jullie documenten foto's te nemen alvorens alles aan de smokkelaar af te geven. Dit temeer gelet op uw eigen verklaring dat u uw documenten vanuit Irak meenam nèt met de bedoeling deze bij de asielinstanties te kunnen voorleggen. Ook uw vrouw merkte op dat op uw vraag werd besloten jullie documenten vanuit Irak mee te nemen omdat "je maar nooit weet of je het in de toekomst zou nodig hebben." (zie CGVS echtgenote p. 15).

Dit impliceert immers dat u wel degelijk op de hoogte bent van het belang van stavingsstukken om uw identiteit en reis aan te tonen. U hierop gewezen merkte u gewoon op dat u er niet aan dacht (zie CGVS p. 15). Dit kan niet overtuigen. Voorts bleken u en uw vrouw ook geen éénsluitende verklaringen te kunnen afleggen over de documenten die jullie afgaven aan de smokkelaar. Zo beweerde u dat uw kinderen nog geen nationaliteitsbewijzen hadden in Irak terwijl uw echtgenote verklaarde dat de kinderen wel degelijk ook een nationaliteitsbewijs hadden (zie CGVS p. 18 en CGVS echtgenote p. 11). Voorts verklaarde u dat jullie alle documenten aan de smokkelaar afgaven aan het begin van jullie verblijf bij de smokkelaar in Turkije. Jullie bleven ruim twee maanden in Turkije en u verduidelijkte hier dat jullie in Turkije bij de smokkelaar verbleven. Ongeveer 6 dagen na jullie aankomst bij hem, gaven jullie hem de documenten af. Uw echtgenote beweerde dan weer dat jullie pas op het einde van jullie verblijf bij de smokkelaar, toen jullie zijn appartement verlieten, de documenten afgaven (zie CGVS p. 16 en CGVS echtgenote p. 14). Nog volgens u had u een afspraak met de smokkelaar dat hij jullie documenten zou opsturen naar uw broer in Irak (zie CGVS p. 15). Uw echtgenote ontkende hier dan weer dat er een afspraak was met de smokkelaar aangaande wat hij met jullie documenten zou doen (zie CGVS echtgenote p. 14).

Rekening houdende met het geheel van voorgaande, mag het duidelijk zijn dat geen geloof kan worden gehecht aan de door u en uw echtgenote aangehaalde reden voor jullie onvermogen enig origineel stuk ter staving van jullie identiteit, alsook jullie reisroute, voor te leggen.

Dat jullie wel een kopie voorlegden van de identiteitskaart van uw echtgenote, wijzigt niets aan voorgaande. Dient hier bijkomend nog te worden aan toegevoegd dat deze kopie ook geenszins kan worden weerhouden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs van uw echtgenote haar identiteit. Gezien het makkelijk te vervalsen karakter kan aan een kopie immers geen bewijswaarde worden toegekend temeer daar de authenticiteit van een dergelijk stuk op geen enkele wijze kan worden nagegaan. De manier waarop jullie aan deze kopie zouden zijn geraakt, is bovendien ook weinig aannemelijk. Zo verklaarden jullie beiden dat uw broer in Irak deze kopie kon verkrijgen via uw schoonvader. Deze zou immers nog een kopie van uw echtgenote haar identiteitskaart gehad hebben. Echter, doorheen haar gehoor merkte uw echtgenote meermaals op dat ze een heel slechte band had met haar vader. Zo merkte ze herhaaldelijk op dat hij te streng was vroeger, echt een slechte man was die haar moeder mishandelde, alsook wees er erop dat ze na jullie huwelijk niet meer bij hem woonde en enkel nog op bezoek ging om haar broer en zus te bezoeken waarbij ze expliciet stelde dat ze niet naar huis ging om haar vader te zien (zie CGVS echtgenote p. 4). Uw echtgenote dan gevraagd hoe het kan dat haar vader een kopie had van haar identiteitskaart, die volgens de informatie op de kaart werd uitgereikt na jullie huwelijk, dit terwijl ze voorheen meermaals wees op de slechte band en het feit dat ze na het huwelijk niet meer bij haar vader woonde, repliceerde uw echtgenote dat het een oude identiteitskaart betreft.

Haar er op gewezen dat het een identiteitskaart is die werd uitgereikt na jullie huwelijk, reageerde uw echtgenote verbaasd (zie CGVS echtgenote p. 16). Uiteindelijk hield ze het erop dat haar vader kopieën van de documenten bij zich hield. Later tijdens het gehoor merkte ze voorts nog op dat haar vader van alle documenten van de familie kopieën had. Haar dan nog gevraagd waarom ze enkel van haar identiteitskaart een kopie kan voorleggen en niet eveneens van vb. haar nationaliteitsbewijs, kon uw vrouw hiervoor dan weer geen verklaring geven (zie CGVS echtgenote p. 16). Dezelfde bedenking kan worden gemaakt voor het onvermogen tevens een kopie van uw echtgenote haar paspoort voor te leggen.

Het geheel van voorgaande bevindingen doet ten zeerste vermoeden dat jullie jullie identiteitsstukken, waaronder ook jullie paspoorten, bewust achterhouden om op deze manier bepaalde informatie die in deze stukken vervat zit, verborgen te houden.

Het aantonen van de identiteit en de reisweg zijn nochtans van essentieel belang binnen de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming. Elke verzoeker heeft in deze de verantwoordelijkheid en plicht correcte verklaringen hieromtrent af te leggen, indien mogelijk documenten voor te leggen die deze verklaringen ondersteunen dan wel overtuigende en aannemelijke verklaringen te geven voor het eventuele onvermogen enige tastbaar en overtuigend begin van bewijs voor te leggen. Dit is in casu geenszins het geval. Voorgaande bevindingen houden dan ook reeds een sterke negatieve indicatie is voor uw gehele geloofwaardigheid.

Het feit dat u de paspoorten van u en uw gezinsleden niet voorlegt terzijde gelaten, legde u voorts ook maar weinig overtuigende verklaringen af over het aanvragen van de paspoorten zelf. Zo verklaarde u dat u in juni of juli 2014 voor uzelf een paspoort ging aanvragen. U gevraagd naar de reden waarom u toen hiertoe besliste, haalde u dat u het toen ging aanvragen omwille van de slechte omstandigheden toen in Irak (zie CGVS p. 16). Gezien de gebeurtenissen toen in de provincie Ninewa, i.c. de opkomst van Islamitische Staat (IS), is dit zeker een valabel argument. Echter, bleek vervolgens dat u toen enkel voor uzelf een paspoort aanvroeg, doch niet voor uw echtgenote en kinderen. Gezien uw bezorgdheid aangaande de slechte levensomstandigheden toen in Irak, is dit toch wel heel opmerkelijk. U zou uiteindelijk in 2015 ook voor uw echtgenote en kinderen de paspoorten hebben aangevraagd (zie CGVS p. 17). U gevraagd waarom u in 2014 enkel voor uzelf een paspoort aanvroeg, haalde u plots aan dat u dit deed omwille van uw zieke vader, zodat u, indien nodig, met hem naar het buitenland zou kunnen voor medische behandeling (zie CGVS p. 17). U voorts gevraagd waarom u dan uiteindelijk in 2015 besliste om ook voor uw vrouw en kinderen paspoorten aan te vragen, stelt u vaagweg: "Het was eigenlijk mijn beslissing, om eventueel op vakantie te gaan of voor medische redenen. Het was handig om te hebben." (zie CGVS p. 17). Gezien de situatie toen in uw regio van herkomst, is het toch wel zeer opmerkelijk dat u zou denken aan een eventuele vakantie met uw gezin. U hier dan ook op gewezen, bleef u steken in vage en nietszeggende verklaringen, i.c. "Het was gewoon zo, ik vroeg eerst en dan ook voor de anderen. Mijn vrouw zei dat het beter was om allemaal een paspoort te hebben." (zie CGVS p. 18). Dat u niet op een doorleefde en overtuigende manier kan aangeven waarom u op een gegeven moment besliste om enkel voor uzelf een paspoort aan te vragen maar dan uiteindelijk toch enige tijd later besliste om ook voor uw echtgenote en kinderen paspoorten aan te vragen, is, in het licht van gebeurtenissen toen, geenszins aannemelijk. Bovendien spreekt u zichzelf tegen waar u aanvankelijk verklaarde dat het uw beslissing was om ook voor uw echtgenote en kinderen paspoorten aan te vragen, om vervolgens aan te halen dat uw vrouw zei dat het beter was om allemaal een paspoort te hebben (zie supra). Uw echtgenote zelf verklaarde hierover dan weer dat u degene was die wilde dat ook zij en de kinderen een paspoort zouden hebben (zie CGVS echtgenote p. 13). Dat u bovendien, weerom rekening houdende met de omstandigheden toen, het risico zou hebben genomen om meermaals heen en weer te reizen tussen Sheikhan en de Noord-Iraakse gebieden, dit zelfs met uw vrouw en kinderen – volgens uw echtgenote gingen jullie naar Dohuk om de paspoorten aan te vragen en moesten jullie ongeveer een week later nog eens teruggaan om de documenten af te halen (zie CGVS echtgenote p. 13) – is eens zo opmerkelijk. Ook al was IS niet aanwezig in (de buurt van) Sheikhan en kon u toen ook vlot vanuit Sheikhan naar Noord-Irak reizen, het mag toch verbazen dat u, gezien het volatiele karakter van het conflict, onnodig risico's zou nemen om paspoorten te gaan aanvragen zonder hiertoe een duidelijke reden te hebben. Het vermoeden bestaat dan ook dat u ook hieromtrent niet de waarheid verteld en mogelijks een eerder een vertrek uit Sheikhan, dan wel uit Irak, wil verdoezelen. Voorgaande doet bijkomend afbreuk aan uw gehele waarachtigheid.

De waarachtigheid van uw verblijf tot 19 juli 2017 in Sheikhan wordt verder bijkomend in ernstige mate onderuit gehaald door uw weinig doorleefde verklaringen en uw gebrekkige kennis aangaande een aantal belangrijke recente gebeurtenissen die zich voordeden in de periode kort voor uw beweerde vertrek.

U gevraagd naar de impact van de machtsovername door IS in de dorpen / regio rond Sheikhan en de invloed hiervan op uw dagelijkse leven, verklaarde dat dit zeker een invloed had. U merkte op dat er niet veel werk was en dat veel inwoners, vooral Yezidi vertrokken. U nogmaals uitdrukkelijk gevraagd naar de invloed op u persoonlijk, kwam u weerom niet verder dan op te merken dat u zich enkel bezighield met uw werk, dat er niet veel werk was en dat de situatie in gans Irak slecht was, zo ook in Sheikhan. Er vervolgens nogmaals op aangedrongen om concreet te vertellen en u er hierbij op gewezen dat iemand die daar toen persoonlijk aanwezig was, toch uitgebreid moet kunnen vertellen over de situatie terplekke, beperkte u zich opnieuw tot de vage opmerking dat de situatie slecht was, vooral voor de Yezidi, en dat veel Yezidi werden meegenomen. Dit betreffen echter feiten waar iedereen, ook zij die toen niet in de regio aanwezig waren maar via de media het nieuws volgden, weet van heeft. Dat u, die beweerde tot midden juli 2017 persoonlijk aanwezig te zijn geweest in Sheikhan, niet meer en niet op een meer doorleefde manier kan vertellen over de invloed op het dagelijkse van de machtsovername door IS in de regio, is niet aannemelijk en doet verder afbreuk aan uw beweerde aanwezigheid toen, en in de navolgende periode, in Sheikhan.

U voorts gevraagd naar het bestuur over Sheikhan, beweerde u verkeerdelijk dat dit gezamenlijk in handen is van de KAR en de centrale regering (zie CGVS p. 33). Uit de beschikbare informatie blijkt dan weer dat het bestuur over de districten in Sheikhan sinds 1991 altijd in handen van de KAR is geweest.

Eens zo opmerkelijk is voorts dat u amper enige kennis bleek te hebben van het Koerdische onafhankelijkheidsreferendum. U hiernaar gevraagd kaatste u de bal aanvankelijk terug en vroeg u de proction officer (PO) waarover deze het had. U bevestigde ook uitdrukkelijk dat u hier niets over had gehoord. Uiteindelijk haalde u aan dat u toen niet aanwezig was en het nieuws gewoon volgde vanuit het buitenland. U voegde er nog aan toe dat u, toen u in Irak was, niets over het referendum hoorde (zie CGVS p. 33). Rekening houdende met de vele media-aandacht en heisa die rond het referendum te doen was, dit ook in de maanden voorafgaand aan het referendum, moet opnieuw worden besloten dat uw stelling dat u tijdens uw verblijf in Sheikhan hier niets over hoorde, alleen maar kan aantonen dat u er toen niet aanwezig was. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat er ook in Sheikhan zelf (een) stembureau(s) was / waren zodat eens te meer kan verondersteld worden dat de media-campagne in de aanloop naar het referendum ook hier duidelijk aanwezig zal geweest zijn.

U verklaarde ook nog dat de hele regio, waaronder ook Mosul, reeds bevrijd was uit de handen van IS alsook dat er nergens nog gevechten waren op het moment van uw vertrek uit Sheikhan, i.c. 19 juli 2017 (zie CGVS p. 31). Opnieuw moet worden opgemerkt dat uw verklaringen niet blijken te kloppen. Ook al werd door Haidar al Abadi op 10 juli 2017 officieel de bevrijding van Mosul uitgeroepen, blijkt echter dat er nog hevige gevechten plaatsvonden in Mosul en dat de effectieve bevrijding nog tot 21 juli 2017, dus na uw vertrek, op zich liet wachten.

Rekening houdende met het geheel van bovenstaande vaststellingen, moet dan ook worden besloten dat u geenszins heeft aangetoond dat u, zoals u beweert, onafgebroken tot midden juli 2017 in Sheikhan aanwezig was. Het feit dat u wel bepaalde info wist te geven en over enige geografische kennis bleek te beschikken, kan hier geen ander licht op werpen. Immers, u merkte zelf herhaaldelijk op dat u via via - uw vader, de mensen, het nieuws - informatie vernam (zie CGVS p. 26, 27, 29 en 32). Dat u aldus bepaalde zaken wel wist of correct kon aangeven, doet geen enkele afbreuk aan bovenstaande pertinente bevindingen en kan geenszins aantonen dat u, zoals u beweert, tot midden juli 2017 in Sheikhan aanwezig was.

Gezien uw recente herkomst uit Sheikhan niet kan worden aangenomen, kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de problemen die u er, voorafgaand aan uw beweerde vertrek zou hebben gekend.

Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over uw recente herkomst maakt u het onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op uw werkelijke verblijfplaats(en) voor uw komst naar België, uw eventuele verblijfssituatie ginds en de redenen waarom u er bent vertrokken. U maakt het door uw eigen toedoen voor de Commissaris-generaal dan ook onmogelijk uw eventuele nood aan bescherming in te schatten.

Uit wat voortgaat moet dan ook worden besloten dat u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

U legde voorts ook geen stukken neer die hier een ander licht op kunnen werpen. De kopie van uw echtgenoot haar identiteitskaart werd hierboven reeds besproken. Na het gehoor werd u een verzoek om inlichtingen gestuurd waarin u werd gevraagd uw originele identiteitsstukken, de geboorteaktes van uw kinderen alsook elk ander document, van welke aard ook, dat uw verblijf in Sheikhan, dan wel elders, in de jaren voor uw komst naar België kan aantonen (zie verzoek om inlichtingen in administratief dossier, d.d. 12/8/2019). Op 10 september 2019 bezorgde uw raadsman het CGVS via mail volgende stukken: een kopie van een uittreksel van de burgerlijke stand – attest familiesamenstelling en een kopie van een woonstkaart op uw naam. Dienaangaande moet vooreerst worden opgemerkt dat gezien het makkelijk te manipuleren karakter van kopieën, aan deze stukken geen bewijswaarde kan worden toegekend. Er kan bovendien niet worden ingezien waarom u wel in staat bent kopieën voor te leggen doch tot op heden niet in de mogelijkheid verkeert originele stukken voor te leggen. De originelen zouden binnen een maand beschikbaar zijn, zo werd door uw raadsman in zijn begeleidend schrijven meegedeeld. Waarom de originelen pas binnen een maand zouden beschikbaar zijn, kan ook niet worden ingezien. Dit terzijde, de voorgelegde stukken worden hoe dan ook niet ondersteund door geloofwaardige verklaringen waardoor hen geen bewijswaarde kan worden toegekend. Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat uit het attest van familiesamenstelling hoogstens kan worden afgeleid dat u, uw echtgenote en uw drie kinderen allen in Sheikhan werden geboren. Uw jongste kind werd, overeenkomstig dit document, geboren in januari 2014. Dat u en uw gezin mogelijks toen nog in Sheikhan aanwezig waren, wordt op zich niet betwist. Op geen enkel moment blijkt uit dit attest echter dat u, zoals u beweert, tot 19 juli 2017 in Sheikhan aanwezig was. Dat dit document werd uitgereikt op 27 augustus 2019 wijzigt hier ook niets aan. De kopie van uw woonstkaart dateert van maart 2011. Zoals hierboven reeds werd opgemerkt kan worden aangenomen dat u toen wel in Sheikhan aanwezig was, maar toont het stuk op geen enkele manier aan dat u er tot midden juli 2017 verbleef.

Ook in hoofde van uw echtgenote werd door de Commissaris-generaal besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. Inzake I. M. J. I. (verder: verzoekster)

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Koerdische moslima te zijn, afkomstig uit Sheikhan, Centraal-Irak. In 2006 huwde u officieel met H. M. K.. Jullie kregen samen vier kinderen. U kende zelf geen persoonlijke problemen in Irak maar verliet uw land van herkomst, samen met uw echtgenoot en kinderen, omwille van de problemen die hij kende. Uw man werkte als autohandelaar. Op een dag zou hij een deal gesloten hebben met S., een van de vaste klanten. S. wilde een grote partij auto's aankopen maar kon deze niet ineens betalen. Met het akkoord van H., de baas van uw man, stond uw man borg voor S. en werd er afgesproken dat S. later het gevraagde bedrag zou betalen. S. verdween echter zonder het vereiste bedrag te betalen. Uw echtgenoot begon hierom problemen te krijgen met H. die eiste dat uw echtgenoot, het verschuldigde bedrag zou vergoeden. H. zou een aantal keren bij jullie thuis zijn langsgeweest en uw echtgenoot ook met een vuurwapen hebben bedreigd.

Zelf zou u door H. beledigend zijn aangesproken toen hij langskwam op een moment dat uw man niet thuis was. Nadat uw man door onbekenden werd meegenomen, dit in opdracht van H., en gedurende een aantal uren werd vastgehouden en geslagen, zou hij alles in het werk gesteld hebben om jullie vertrek in orde te brengen. Uw echtgenoot zou zijn probleem met zijn broers besproken hebben en toen duidelijk bleek dat er geen voldoende financiële middelen waren om de schuld af te betalen, zag hij geen andere oplossing.

Jullie verlieten Irak op 19 juli 2017 en reisden op legale wijze, via Turkije en de Balkan-route, naar België. U zou op 11 september 2018 in België zijn aangekomen en verzocht hier op 27 september 2018 om internationale bescherming.

Ter staving van uw verzoek legde u een kopie van uw Iraakse identiteitskaart neer. Na het gehoor bezorgde uw advocaat de Commissaris-generaal nog een kopie van een attest van familiesamenstelling (+ vertaling) alsook een kopie van een woonstkaart op naam van uw echtgenoot.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Tijdens uw gehoor toonde u zich zeer emotioneel en haalde u aan in de war te zijn en u niet te kunnen concentreren. U wees er ook op dat u zich duizelig voelde. Gezien het moeizame verloop van het gehoor werd uiteindelijk beslist het gehoor stop te zetten. U werd nog uitdrukkelijk gevraagd of u eventueel eigen problemen kende, los van de problemen van uw echtgenoot, doch u ontkende dit (zie CGVS p. 21). U werd u meegedeeld dat, gezien u geen eigen problemen kende, de verklaringen van uw partner mogelijks voldoende waren om ook in uw hoofde een beslissing te kunnen nemen. Bijkomend werd wel nog benadrukt dat u eventuele bijkomende verklaringen alsnog binnen de vijf werkdagen na uw gehoor schriftelijk kon overmaken. Na het gehoor werd u vervolgens een 'verzoek om inlichtingen' verstuurd, d.d. 12/8/2019, waarin u ondermeer werd gevraagd eventuele relevante medische attesten over te maken binnen de maand. Tot op heden maakte u geen bijkomende (medische) documenten over aan het CGVS noch bracht u bijkomende verklaringen aan. U toont aldus geenszins aan dat uw (beweerde) emotionele en verwarde toestand tijdens het gehoor dermate was, dan wel gelinkt is aan bepaalde gezondheidsproblemen, waardoor zou moeten worden aangenomen dat u niet in staat zou zijn geweest deel te nemen aan het gehoor, dan wel de u gestelde vragen ten volle begrijpen en uw relaas op een duidelijke manier uiteen te dekken te doen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich steunt op dezelfde motieven als deze aangehaald door uw echtgenoot, H. M. K. H.. In hoofde van uw echtgenoot oordeelde de Commissaris-generaal echter dat hem de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend daar hij zijn beweerde verblijf in Sheikhan tot juli 2017 geenszins aannemelijk wist te maken. Bijgevolg kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de problemen die jullie er zouden hebben gekend. Gezien u uitdrukkelijk verklaarde dat u geen andere, eigen problemen te hebben gekend in Irak, sinds uw huwelijk altijd samen te hebben gewoond met uw man én de hele reis vanuit Irak tot in België met uw man samen te zijn geweest (zie CGVS p. 18 en 21), kan ook in uw hoofde niet worden besloten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Immers, gezien uw expliciet aanhaalt dat u sinds uw huwelijk altijd samen was met uw echtgenoot, dit ook tijdens de reis naar België, kan evenmin worden aangenomen dat u tot juli 2017 in Sheikhan heeft verbleven.

Bij gebrek aan eigen persoonlijke motieven, kan in casu dan ook volstaan met een verwijzing naar de uitgebreide motivering zoals aangehaald in de beslissing genomen in hoofde van uw echtgenoot.

Deze beslissing luidt als volgt :

"Dient te worden opgemerkt dat u geenszins heeft weten te overtuigen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

U haalde een vrees aan om, ingeval van een terugkeer naar Irak, te zullen worden gedood door H.. U vreest tevens voor uw echtgenote en kinderen. U wees er nog op dat H. ook tot de machtige en gewelddadige Kochar-stam behoort – ze vermoordden voorheen reeds verschillende mensen.

Er kan echter geen enkel geloof worden gehecht aan uw asielrelaas en vluchtmotieven en dit daar u, zoals uit onderstaande duidelijk zal blijken, niet heeft weten te overtuigen daadwerkelijk tot juli 2017 in Sheikhan, Centraal-Irak, te hebben verbleven.

Zo moet allereerst worden opgemerkt dat u noch uw echtgenote enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs konden voorleggen van jullie identiteit en reisroute. U verklaarde dat jullie bij jullie vertrek alle originele reisdocumenten, i.c. de identiteitskaart en paspoorten van u, uw vrouw en vier kinderen, de nationaliteitsbewijzen van u en uw echtgenote en de geboorteaktes van jullie kinderen, meenamen. U wou deze documenten meenemen om deze in het kader van uw verzoek om internationale bescherming te kunnen voorleggen (zie CGVS p. 15). Tijdens jullie verblijf in Turkije zou de smokkelaar er echter op gewezen hebben dat jullie naar Irak zou teruggestuurd worden indien jullie door de Turkse autoriteiten zouden worden opgepakt in het bezit van jullie documenten. De smokkelaar zou bijgevolg jullie documenten hebben bijgehouden en zou hierbij met u de afspraak gemaakt hebben dat hij de documenten naar uw broer in Irak zou terugsturen. Toen u in Servië contact opnam met de smokkelaar zou deze u echter hebben laten weten dat de politie zijn appartement was binnengevallen. Hijzelf was kunnen ontkomen maar alle documenten zouden door de politie in beslag zijn genomen (zie CGVS p. 15). Om verschillende redenen kan aan deze uitleg geen geloof worden gehecht. Vooreerst is het toch wel zeer opmerkelijk dat u noch uw vrouw er zouden aan gedacht hebben om van jullie documenten foto's te nemen alvorens alles aan de smokkelaar af te geven. Dit temeer gelet op uw eigen verklaring dat u uw documenten vanuit Irak meenam nét met de bedoeling deze bij de asielinstanties te kunnen voorleggen. Ook uw vrouw merkte op dat op uw vraag werd besloten jullie documenten vanuit Irak mee te nemen omdat "je maar nooit weet of je het in de toekomst zou nodig hebben." (zie CGVS echtgenote p. 15).

Dit impliceert immers dat u wel degelijk op de hoogte bent van het belang van stavingsstukken om uw identiteit en reis aan te tonen. U hierop gewezen merkte u gewoon op dat u er niet aan dacht (zie CGVS p. 15). Dit kan niet overtuigen. Voorts bleken u en uw vrouw ook geen éénsluitende verklaringen te kunnen afleggen over de documenten die jullie afgaven aan de smokkelaar. Zo beweerde u dat uw kinderen nog geen nationaliteitsbewijzen hadden in Irak terwijl uw echtgenote verklaarde dat de kinderen wel degelijk ook een nationaliteitsbewijs hadden (zie CGVS p. 18 en CGVS echtgenote p. 11). Voorts verklaarde u dat jullie alle documenten aan de smokkelaar afgaven aan het begin van jullie verblijf bij de smokkelaar in Turkije. Jullie bleven ruim twee maanden in Turkije en u verduidelijkte hier dat jullie in Turkije bij de smokkelaar verbleven. Ongeveer 6 dagen na jullie aankomst bij hem, gaven jullie hem de documenten af. Uw echtgenote beweerde dan weer dat jullie pas op het einde van jullie verblijf bij de smokkelaar, toen jullie zijn appartement verlieten, de documenten afgaven (zie CGVS p. 16 en CGVS echtgenote p. 14). Nog volgens u had u een afspraak met de smokkelaar dat hij jullie documenten zou opsturen naar uw broer in Irak (zie CGVS p. 15). Uw echtgenote ontkende hier dan weer dat er een afspraak was met de smokkelaar aangaande wat hij met jullie documenten zou doen (zie CGVS echtgenote p. 14).

Rekening houdende met het geheel van voorgaande, mag het duidelijk zijn dat geen geloof kan worden gehecht aan de door u en uw echtgenote aangehaalde reden voor jullie onvermogen enig origineel stuk ter staving van jullie identiteit, alsook jullie reisroute, voor te leggen. Dat jullie wel een kopie voorlegden van de identiteitskaart van uw echtgenote, wijzigt niets aan voorgaande. Dient hier bijkomend nog te worden aan toegevoegd dat deze kopie ook geenszins kan worden weerhouden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs van uw echtgenote haar identiteit. Gezien het makkelijk te vervalsen karakter kan aan een kopie immers geen bewijswaarde worden toegekend temeer daar de authenticiteit van een dergelijk stuk op geen enkele wijze kan worden nagegaan. De manier waarop jullie aan deze kopie zouden zijn geraakt, is bovendien ook weinig aannemelijk. Zo verklaarden jullie beiden dat uw broer in Irak deze kopie kon verkrijgen via uw schoonvader. Deze zou immers nog een kopie van uw echtgenote haar identiteitskaart gehad hebben. Echter, doorheen haar gehoor merkte uw echtgenote meermaals op dat ze een heel slechte band had met haar vader. Zo merkte ze herhaaldelijk op dat hij te streng was vroeger, echt een slechte man was die haar moeder mishandelde, alsook wees er erop dat ze na jullie huwelijk niet meer bij hem woonde en enkel nog op bezoek ging om haar broer en zus te bezoeken waarbij ze expliciet stelde dat ze niet naar huis ging om haar vader te zien (zie CGVS echtgenote p. 4). Uw echtgenote dan gevraagd hoe het kan dat haar vader een kopie had van haar identiteitskaart, die volgens de informatie op de kaart werd uitgereikt na jullie huwelijk, dit terwijl ze voorheen meermaals wees op de slechte band en het feit dat ze na het huwelijk niet meer bij haar vader woonde, repliceerde uw echtgenote dat het een oude identiteitskaart betreft. Haar er op gewezen dat het een identiteitskaart is die werd uitgereikt na jullie huwelijk, reageerde uw echtgenote verbaasd (zie CGVS echtgenote p. 16).

Uiteindelijk hield ze het erop dat haar vader kopieën van de documenten bij zich hield. Later tijdens het gehoor merkte ze voorts nog op dat haar vader van alle documenten van de familie kopieën had. Haar dan nog gevraagd waarom ze enkel van haar identiteitskaart een kopie kan voorleggen en niet eveneens van vb. haar nationaliteitsbewijs, kon uw vrouw hiervoor dan weer geen verklaring geven (zie CGVS echtgenote p. 16). Dezelfde bedenking kan worden gemaakt voor het onvermogen tevens een kopie van uw echtgenote haar paspoort voor te leggen.

Het geheel van voorgaande bevindingen doet ten eerste vermoeden dat jullie jullie identiteitsstukken, waaronder ook jullie paspoorten, bewust achterhouden om op deze manier bepaalde informatie die in deze stukken vervat zit, verborgen te houden.

Het aantonen van de identiteit en de reisweg zijn nochtans van essentieel belang binnen de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming. Elke verzoeker heeft in deze de verantwoordelijkheid en plicht correcte verklaringen hieromtrent af te leggen, indien mogelijk documenten voor te leggen die deze verklaringen ondersteunen dan wel overtuigende en aannemelijke verklaringen te geven voor het eventuele onvermogen enige tastbaar en overtuigend begin van bewijs voor te leggen. Dit is in casu geenszins het geval. Voorgaande bevindingen houden dan ook reeds een sterke negatieve indicatie is voor uw gehele geloofwaardigheid.

Het feit dat u de paspoorten van u en uw gezinsleden niet voorlegt terzijde gelaten, legde u voorts ook maar weinig overtuigende verklaringen af over het aanvragen van de paspoorten zelf. Zo verklaarde u dat u in juni of juli 2014 voor uzelf een paspoort ging aanvragen. U gevraagd naar de reden waarom u toen hiertoe besliste, haalde u dat u het toen ging aanvragen omwille van de slechte omstandigheden toen in Irak (zie CGVS p. 16). Gezien de gebeurtenissen toen in de provincie Ninewa, i.c. de opkomst van Islamitische Staat (IS), is dit zeker een valabel argument. Echter, bleek vervolgens dat u toen enkel voor uzelf een paspoort aanvroeg, doch niet voor uw echtgenote en kinderen. Gezien uw bezorgdheid aangaande de slechte levensomstandigheden toen in Irak, is dit toch wel heel opmerkelijk. U zou uiteindelijk in 2015 ook voor uw echtgenote en kinderen de paspoorten hebben aangevraagd (zie CGVS p. 17). U gevraagd waarom u in 2014 enkel voor uzelf een paspoort aanvroeg, haalde u plots aan dat u dit deed omwille van uw zieke vader, zodat u, indien nodig, met hem naar het buitenland zou kunnen voor medische behandeling (zie CGVS p. 17). U voorts gevraagd waarom u dan uiteindelijk in 2015 besliste om ook voor uw vrouw en kinderen paspoorten aan te vragen, stelt u vaagweg: "Het was eigenlijk mijn beslissing, om eventueel op vakantie te gaan of voor medische redenen. Het was handig om te hebben." (zie CGVS p. 17). Gezien de situatie toen in uw regio van herkomst, is het toch wel zeer opmerkelijk dat u zou denken aan een eventuele vakantie met uw gezin. U hier dan ook op gewezen, bleef u steken in vage en nietszeggende verklaringen, i.c. "Het was gewoon zo, ik vroeg eerst en dan ook voor de anderen. Mijn vrouw zei dat het beter was om allemaal een paspoort te hebben." (zie CGVS p. 18). Dat u niet op een doorleefde en overtuigende manier kan aangeven waarom u op een gegeven moment besliste om enkel voor uzelf een paspoort aan te vragen maar dan uiteindelijk toch enige tijd later besliste om ook voor uw echtgenote en kinderen paspoorten aan te vragen, is, in het licht van gebeurtenissen toen, geenszins aannemelijk. Bovendien spreekt u zichzelf tegen waar u aanvankelijk verklaarde dat het uw beslissing was om ook voor uw echtgenote en kinderen paspoorten aan te vragen, om vervolgens aan te halen dat uw vrouw zei dat het beter was om allemaal een paspoort te hebben (zie supra). Uw echtgenote zelf verklaarde hierover dan weer dat u degene was die wilde dat ook zij en de kinderen een paspoort zouden hebben (zie CGVS echtgenote p. 13). Dat u bovendien, weerom rekening houdende met de omstandigheden toen, het risico zou hebben genomen om meermaals heen en weer te reizen tussen Sheikhan en de Noord-Iraakse gebieden, dit zelfs met uw vrouw en kinderen – volgens uw echtgenote gingen jullie naar Dohuk om de paspoorten aan te vragen en moesten jullie ongeveer een week later nog eens teruggaan om de documenten af te halen (zie CGVS echtgenote p. 13) – is eens zo opmerkelijk. Ook al was IS niet aanwezig in (de buurt van) Sheikhan en kon u toen ook vlot vanuit Sheikhan naar Noord-Irak reizen, het mag toch verbazen dat u, gezien het volatiele karakter van het conflict, onnodig risico's zou nemen om paspoorten te gaan aanvragen zonder hiertoe een duidelijke reden te hebben. Het vermoeden bestaat dan ook dat u ook hieromtrent niet de waarheid verteld en mogelijks een eerder een vertrek uit Sheikhan, dan wel uit Irak, wil verdoezelen. Voorgaande doet bijkomend afbreuk aan uw gehele waarachtigheid.

De waarachtigheid van uw verblijf tot 19 juli 2017 in Sheikhan wordt verder bijkomend in ernstige mate onderuit gehaald door uw weinig doorleefde verklaringen en uw gebrekkige kennis aangaande een aantal belangrijke recente gebeurtenissen die zich voordeden in de periode kort voor uw beweerde vertrek. U gevraagd naar de impact van de machtsovername door IS in de dorpen / regio rond Sheikhan en de invloed hiervan op uw dagelijkse leven, verklaarde dat dit zeker een invloed had.

U merkte op dat er niet veel werk was en dat veel inwoners, vooral Yezidi vertrokken. U nogmaals uitdrukkelijk gevraagd naar de invloed op u persoonlijk, kwam u weerom niet verder dan op te merken dat u zich enkel bezighield met uw werk, dat er niet veel werk was en dat de situatie in gans Irak slecht was, zo ook in Sheikhan. Er vervolgens nogmaals op aangedrongen om concreet te vertellen en u er hierbij op gewezen dat iemand die daar toen persoonlijk aanwezig was, toch uitgebreid moet kunnen vertellen over de situatie terplekke, beperkte u zich opnieuw tot de vage opmerking dat de situatie slecht was, vooral voor de Yezidi, en dat veel Yezidi werden meegenomen. Dit betreffen echter feiten waar iedereen, ook zij die toen niet in de regio aanwezig waren maar via de media het nieuws volgden, weet van heeft. Dat u, die beweerde tot midden juli 2017 persoonlijk aanwezig te zijn geweest in Sheikhan, niet meer en niet op een meer doorleefde manier kan vertellen over de invloed op het dagelijkse van de machtsovername door IS in de regio, is niet aannemelijk en doet verder afbreuk aan uw beweerde aanwezigheid toen, en in de navolgende periode, in Sheikhan.

U voorts gevraagd naar het bestuur over Sheikhan, beweerde u verkeerdelijk dat dit gezamenlijk in handen is van de KAR en de centrale regering (zie CGVS p. 33). Uit de beschikbare informatie blijkt dan weer dat het bestuur over de districten in Sheikhan sinds 1991 altijd in handen van de KAR is geweest. Eens zo opmerkelijk is voorts dat u amper enige kennis bleek te hebben van het Koerdische onafhankelijkheidsreferendum. U hiernaar gevraagd kaatste u de bal aanvankelijk terug en vroeg u de proction officer (PO) waarover deze het had. U bevestigde ook uitdrukkelijk dat u hier niets over had gehoord. Uiteindelijk haalde u aan dat u toen niet aanwezig was en het nieuws gewoon volgde vanuit het buitenland. U voegde er nog aan toe dat u, toen u in Irak was, niets over het referendum hoorde (zie CGVS p. 33). Rekening houdende met de vele media-aandacht en heisa die rond het referendum te doen was, dit ook in de maanden voorafgaand aan het referendum, moet opnieuw worden besloten dat uw stelling dat u tijdens uw verblijf in Sheikhan hier niets over hoorde, alleen maar kan aantonen dat u er toen niet aanwezig was. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat er ook in Sheikhan zelf (een) stembureau(s) was / waren zodat eens te meer kan verondersteld worden dat de media-campagne in de aanloop naar het referendum ook hier duidelijk aanwezig zal geweest zijn. U verklaarde ook nog dat de hele regio, waaronder ook Mosul, reeds bevrijd was uit de handen van IS alsook dat er nergens nog gevechten waren op het moment van uw vertrek uit Sheikhan, i.c. 19 juli 2017 (zie CGVS p. 31). Opnieuw moet worden opgemerkt dat uw verklaringen niet blijken te kloppen. Ook al werd door Haidar al Abadi op 10 juli 2017 officieel de bevrijding van Mosul uitgeroepen, blijkt echter dat er nog hevige gevechten plaatsvonden in Mosul en dat de effectieve bevrijding nog tot 21 juli 2017, dus na uw vertrek, op zich liet wachten.

Rekening houdende met het geheel van bovenstaande vaststellingen, moet dan ook worden besloten dat u geenszins heeft aangetoond dat u, zoals u beweert, onafgebroken tot midden juli 2017 in Sheikhan aanwezig was. Het feit dat u wel bepaalde info wist te geven en over enige geografische kennis bleek te beschikken, kan hier geen ander licht op werpen. Immers, u merkte zelf herhaaldelijk op dat u via via - uw vader, de mensen, het nieuws - informatie vernam (zie CGVS p. 26, 27, 29 en 32). Dat u aldus bepaalde zaken wel wist of correct kon aangeven, doet geen enkele afbreuk aan bovenstaande pertinente bevindingen en kan geenszins aantonen dat u, zoals u beweert, tot midden juli 2017 in Sheikhan aanwezig was.

Gezien uw recente herkomst uit Sheikhan niet kan worden aangenomen, kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de problemen die u er, voorafgaand aan uw beweerde vertrek zou hebben gekend.

Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over uw recente herkomst maakt u het onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op uw werkelijke verblijfplaats(en) voor uw komst naar België, uw eventuele verblijfssituatie ginds en de redenen waarom u er bent vertrokken. U maakt het door uw eigen toedoen voor de Commissaris-generaal dan ook onmogelijk uw eventuele nood aan bescherming in te schatten.

Uit wat voorafgaat moet dan ook worden besloten dat u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

U legde voorts ook geen stukken neer die hier een ander licht op kunnen werpen. De kopie van uw echtgenoot haar identiteitskaart werd hierboven reeds besproken. Na het gehoor werd u een verzoek om inlichtingen gestuurd waarin u werd gevraagd uw originele identiteitsstukken, de geboorteaktes van uw kinderen alsook elk ander document, van welke aard ook, dat uw verblijf in Sheikhan, dan wel elders, in de jaren voor uw komst naar België kan aantonen (zie verzoek om inlichtingen in

administratief dossier, d.d. 12/8/2019). Op 10 september 2019 bezorgde uw raadsman het CGVS via mail volgende stukken : een kopie van een uittreksel van de burgerlijke stand – attest familiesamenstelling en een kopie van een woonstkaart op uw naam. Dienaangaande moet vooreerst worden opgemerkt dat gezien het makkelijk te manipuleren karakter van kopieën, aan deze stukken geen bewijswaarde kan worden toegekend. Er kan bovendien niet worden ingezien waarom u wel in staat bent kopieën voor te leggen doch tot op heden niet in de mogelijkheid verkeert originele stukken voor te leggen. De originelen zouden binnen een maand beschikbaar zijn, zo werd door uw raadsman in zijn begeleidend schrijven meegedeeld. Waarom de originelen pas binnen een maand zouden beschikbaar zijn, kan ook niet worden ingezien. Dit terzijde, de voorgelegde stukken worden hoe dan ook niet ondersteund door geloofwaardige verklaringen waardoor hen geen bewijswaarde kan worden toegekend. Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat uit het attest van familiesamenstelling hoogstens kan worden afgeleid dat u, uw echtgenote en uw drie kinderen allen in Sheikhan werden geboren. Uw jongste kind werd, overeenkomstig dit document, geboren in januari 2014. Dat u en uw gezin mogelijks toen nog in Sheikhan aanwezig waren, wordt op zich niet betwist. Op geen enkel moment blijkt uit dit attest echter dat u, zoals u beweert, tot 19 juli 2017 in Sheikhan aanwezig was. Dat dit document werd uitgereikt op 27 augustus 2019 wijzigt hier ook niets aan. De kopie van uw woonstkaart dateert van maart 2011. Zoals hierboven reeds werd opgemerkt kan worden aangenomen dat u toen wel in Sheikhan aanwezig was, maar toont het stuk op geen enkele manier aan dat u er tot midden juli 2017 verbleef."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het eerste middel van verzoekers bestaat uit de aanvoering van de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet omdat verwerende partij ten onrechte geen geloof hecht aan de verklaringen van verzoekers omtrent hun identiteitsdocumenten en verblijfplaats.

Verzoekers stellen:

"Volgens verwerende partij kan er geen geloof gehecht worden aan het onvermogen van verzoekers om een document aangaande hun identiteit en reisroute voor te leggen.

Evenwel is er geen reden om geen geloof te hechten aan de verklaringen van verzoekers dat de smokkelaar deze documenten heeft bijgehouden opdat de Turkse autoriteiten hen niet zou terugsturen indien verzoekers zouden worden opgepakt. Verzoekers hebben in Sevië nog contact gehad met de smokkelaar, die hen meedeelde dat de politie in zijn appartement waren binnen gevallen en alle documenten in beslag hadden genomen.

Verzoekers hebben geen reden om daarover liegen. Zij beseffen maar al te goed het belang dat het CGVS aan identiteitsdocumenten hecht. Indien zij hun paspoorten en/of geboorteaktes zouden hebben zouden zij deze maar al te graag overmaken, doch zulks is niet meer mogelijk. Het enige document aangaande hun identiteit dat verzoekers kunnen overmaken is een kopie van de identiteitskaart van verzoekster, doch deze wordt door verwerende partij zonder meer afgewezen omdat zulks louter een kopie betreft.

Nochtans toont zulks de identiteit van verzoekster weldegelijk aan. Ook de originele woonstkaart van verzoeker toont een en ander aan (stuk 6).

[...]

1.2.1 Verwerende partij betwist het recent verblijf van verzoekers in Shekhan omdat zij onvoldoende kennis zouden hebben van enkele gebeurtenissen die zich voordeden in de periode kort voor hun vertrek. Volgens verwerende partij zouden de verklaringen van verzoeker over de impact van de machtsovername door IS in de regio rond Shekhan en de invloed hiervan op het dagelijkse leven, te vaag zijn.

Verzoeker verklaarde evenwel: [...]

Verzoeker weet niet wat hij dienaangaande nog meer had moeten vertellen.

Verwerende partij erkent bovendien dat verzoeker bepaalde info wel wist te geven en over geografische kennis beschikte.

Dat hij weinig kon vertellen over het Koerdische onafhankelijkheidsreferendum behoeft dan weer weinig verwondering. Verzoekers waren immers al vertrokken in juli 2017, terwijl het referendum zelf pas plaatsvond eind september 2017. Om die reden was hij dan ook niet op de hoogte dat er een stembureau in Shekhan stond.

Het wordt algemeen aanvaard dat om geloofwaardig te zijn de afgelegde verklaringen niet in strijd mogen zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan dan ook worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, X).

In casu is duidelijk dat er geen tegenstrijdigheden of ongerijmdheden aanwezig zijn die het relaas van verzoekers geheel kunnen ondermijnen en ongeloofwaardig maken, zodat minstens (zoals met betrekking tot het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum, het voordeel van de twijfel aan verzoekers moet worden toegekend.

1.2.2 Verzoekers leggen ten slotte nog een aantal documenten voor ter bewijs van hun verblijf in Shekhan tot op hun vertrek naar Turkije in 2017. Zij hebben dit pas recent via de broer van verzoeker mogen ontvangen.

Vooreerst leggen verzoekers de originele woonstkaart neer op naam van verzoeker, alsook het uittreksel van de burgerlijke stand (attest familiesamenstelling). In casu gaat het argument dat het louter een kopie zou zijn dan ook niet meer op.

Het verzenden van deze documenten nam zoals meegedeeld aan het CGVS de nodige tijd in beslag.

Daarnaast leggen verzoekers ook nog een kopie van hun jaarlijkse huurovereenkomst voor, alsook een attest van woonst (afgeleverd door de wijkagent en bevestigd door twee getuigen (buren van verzoekers). Hieruit blijkt weldegelijk dat zij tot hun vertrek uit Irak in Shekhan hebben verbleven.

Aan onderhavig verzoekschrift worden derhalve volgende originele documenten gevoegd:

- Originele woonstkaart met beëdigde vertaling (stuk 6);
- Attest familiesamenstelling met beëdigde vertaling (stuk 7)
- Jaarlijks huurovereenkomst met beëdigde vertaling (stuk 8)
- Attest van woonst met beëdigde vertaling (stuk 9)

Er is geen enkele reden om geen geloof te hechten aan het asielrelaas van verzoekers.

In zoverre de Raad van oordeel is dat verdere onderzoeksmaatregelen door het CGVS genomen moeten worden, vraagt verzoeker dat zijn dossier terug gestuurd wordt naar het CGVS ten einde de authenticiteit van de documenten verder na te gaan."

Verzoekers beroepen zich in een tweede middel, op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de algemene rechtsbeginselen der zorgvuldigheid (onder meer het redelijkheidsbeginsel), aangezien het CGVS niet het statuut van subsidiaire bescherming toekent, terwijl er sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers stellen:

"Niettegenstaande uit een analyse van de op heden beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend zijn, en daarom specifiek rekening dient te worden gehouden met de regio in zijn land van herkomst waarvan verzoekers afkomstig zijn, c.q. waar zij hebben verbleven, werd hierboven reeds afdoende aangetoond dat verzoekers afkomstig zijn uit Shekhan, provincie Ninewa.

Er is geen reden om te twijfelen aan de recente afkomst van verzoekers.

Er dient hen aldus de subsidiaire bescherming te worden toegekend, nu er weldegelijk een reëel risico op ernstige schade is in de zin van artikel 48/4, §2, c) Vw.

Zie EASO country of origin report Iraq: security situation, https://www.ecoi.net/en/file/local/2004116/Iraq_security_situation.pdf, p. 124-125: [...]

De actuele veiligheidssituatie in de provincie Ninewa is nog steeds dermate ernstig dat niet kan worden ontkend dat verzoekers er een reëel risico zal lopen op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4 Vw.

Verzoekers dienen dan ook minstens de subsidiaire bescherming te worden toegekend."

2.1.3. Verzoekers voegen volgende stukken bij het verzoekschrift:

- "6. Originele woonstkaart met beëdigde vertaling
7. Attest familiesamenstelling met beëdigde vertaling
8. Jaarlijks huurovereenkomst met beëdigde vertaling

9. Attest van woonst met beëdigde vertaling".

Beoordeling

2.2.1. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekers om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moeten een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoekers aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekers samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.2.2. De asielinstanties mogen van verzoekers om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over hun identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom zij een verzoek om internationale bescherming indienen.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoekers een bevredigende verklaring hebben gegeven voor het ontbreken ervan.

Inzake het (ontbreken van een) bewijs van identiteit oordeelt verweerder in de bestreden beslissingen dat:

- verzoekers verklaarden dat ze bij vertrek alle originele reisdocumenten meenamen, i.c. de identiteitskaart en paspoorten van verzoekers, de nationaliteitsbewijzen van verzoekers en de geboorteaktes van vier kinderen, maar deze documenten zouden verdwenen zijn wanneer de politie het appartement van de smokkelaar in Turkije was binnengevallen. Het is echter niet geloofwaardig dat verzoekers er niet zouden aan gedacht hebben om van deze documenten foto's te nemen alvorens alles aan de smokkelaar af te geven, zeker omdat uit hun verklaringen blijkt dat deze documenten werden meegenomen met de bedoeling deze bij de asielinstanties te kunnen voorleggen of voor andere toekomstige gebeurtenissen aan te wenden;
- verzoekers legden geen eensluidende verklaringen af over de documenten die ze afgaven aan de smokkelaar, onder meer of de kinderen al dan niet nationaliteitsbewijzen hadden in Irak, over het tijdstip waarop de documenten aan de smokkelaar in Turkije werden afgegeven en wat er naderhand met de afgegeven documenten diende te gebeuren;
- de voorgelegde kopie van de identiteitskaart van verzoekster is een kopie waaraan geen bewijswaarde kan worden toegekend omdat de authenticiteit van een dergelijk stuk niet kan worden nagegaan. De wijze van verkrijging van deze kopie is bovendien ook weinig aannemelijk gelet op de plaats waar deze zich bevond, *in casu* de vader van verzoekster waar verzoekster echter een slechte band mee had;
- verzoekers legden incoherente verklaringen af inzake de omstandigheden van de verkrijging van de paspoorten.

De bevestiging van hun verklaringen en het argument dat verzoekers geen reden hebben om hierover te liegen, kan geen afbreuk doen aan de voormelde elementen die steun vinden in het administratieve dossier.

Bij het verzoekschrift worden documenten gevoegd, met name de originele woonstkaart, het attest familiesamenstelling, de jaarlijks huurovereenkomst en het attest van woonst. Daargelaten de vraag naar de authenticiteit van deze documenten aangezien op geen enkele wijze omschreven wordt op welke wijze deze werden verkregen door verzoekers broer, kunnen deze documenten gelet op hun inhoud niet aanzien worden als een bewijs van identiteit van verzoekers. Dit geldt zeker voor het attest familiesamenstelling, de jaarlijks huurovereenkomst en het attest van woonst aangezien deze stukken niet als bewijs van identiteit kunnen worden aanzien. De 'originele woonstkaart' (stuk 6) betreft een geplastificeerd stuk inzake een document dat verzoeker vroeger nooit heeft aangehaald als document in zijn bezit en waarvan hij evenmin aantoonde op welke wijze hij dit zou verkregen hebben of waarom dergelijke kaart niet kan worden voorgelegd in hoofde van verzoekster.

2.2.3. De overheid, bevoegd om over een verzoek om internationale bescherming te beslissen, dient in de eerste plaats na te gaan of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit het land dat hij beweert te zijn ontvlucht. Het is niet onredelijk dat die overheid, zelfs wanneer een verzoeker om internationale bescherming een document kan voorleggen waaruit zijn herkomst blijkt, tracht zijn kennis over de streek te toetsen. Van iemand die een verzoek om internationale bescherming indient, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij kan antwoorden op eenvoudige en elementaire kennisvragen aangaande zijn verklaarde land en regio van herkomst, dat hij enige kennis heeft van de situatie aldaar en dat hij de nodige achtergrondinformatie kan verschaffen over zijn vrees voor vervolging.

De bestreden beslissingen oordelen dat verzoekers niet aannemelijk maken dat ze tot hun beweerd vertrek in juli 2017 in Sheikhan verbleven en dit omwille van de volgende redenen:

- de weinig doorleefde verklaringen en gebrekkige kennis in hoofde van verzoeker aangaande een aantal belangrijke recente gebeurtenissen die zich voordeden in de periode kort voor het beweerd vertrek, *in casu* de vage opmerking dat de situatie slecht was, vooral voor de Yezidi hetgeen een algemeen bekend mediagegeven was, geen doorleefde wijze van vertellen over de invloed op het dagelijkse leven ingevolge de machtsontplooiing door IS in de regio;
- foutieve verklaringen inzake het bestuur over Sheikhan;

- verzoeker heeft amper enige kennis van het Koerdische onafhankelijkheidsreferendum wat omwille van de vele media-aandacht en heisa rond het referendum, ook in de maanden voorafgaand aan het referendum, niet aannemelijk is;
- verzoekers verklaringen inzake gevechten en bevrijding van de regio, waaronder ook Mosul, zijn strijdig met de informatie inzake de toen heersende situatie;
- het feit dat verzoeker wel bepaalde info wist te geven en over enige geografische kennis bleek te beschikken, doet geen afbreuk aan bovenstaande pertinente bevindingen waaruit blijkt dat verzoekers niet tot midden juli 2017 in Sheikhan aanwezig waren.

Verzoekers verwijzen naar hetgeen ze wel wisten en dat het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum plaats vond na hun vertrek. Dit verweer kan voormelde redengeving niet ontkrachten aangezien verweerder hiermee reeds rekening hield in de bestreden beslissingen. De motiveringen in de bestreden beslissingen worden derhalve niet ontkracht.

2.2.5. Verzoekers voegen bij het verzoekschrift volgende stukken: originele woonstkaart met beëdigde vertaling, attest familiesamenstelling met beëdigde vertaling, jaarlijkse huurovereenkomst met beëdigde vertaling en attest van woonst met beëdigde vertaling.

Inzake de woonstkaart van 2011 kan verwezen worden naar voorgaande vaststellingen (zie punt 2.2.2.). Daarenboven blijkt dat deze kaart werd afgeleverd in 2011, zodat deze kaart evenmin verzoekers' beweringen inzake de recente verblijfplaats kan ondersteunen.

Aangaande de andere bijgebrachte stukken blijkt dat deze reeds bij verweerder in kopie werden voorgelegd. Verweerder oordeelde hierover als volgt: *“Op 10 september 2019 bezorgde uw raadsman het CGVS via mail volgende stukken : een kopie van een uittreksel van de burgerlijke stand – attest familiesamenstelling en een kopie van een woonstkaart op uw naam. Dienaangaande moet vooreerst worden opgemerkt dat gezien het makkelijk te manipuleren karakter van kopieën, aan deze stukken geen bewijswaarde kan worden toegekend. Er kan bovendien niet worden ingezien waarom u wel in staat bent kopieën voor te leggen doch tot op heden niet in de mogelijkheid verkeert originele stukken voor te leggen. De originelen zouden binnen een maand beschikbaar zijn, zo werd door uw raadsman in zijn begeleidend schrijven meegedeeld. Waarom de originelen pas binnen een maand zouden beschikbaar zijn, kan ook niet worden ingezien. Dit terzijde, de voorgelegde stukken worden hoe dan ook niet ondersteund door geloofwaardige verklaringen waardoor hen geen bewijswaarde kan worden toegekend. Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat uit het attest van familiesamenstelling hoogstens kan worden afgeleid dat u, uw echtgenote en uw drie kinderen allen in Sheikhan werden geboren. Uw jongste kind werd, overeenkomstig dit document, geboren in januari 2014. Dat u en uw gezin mogelijks toen nog in Sheikhan aanwezig waren, wordt op zich niet betwist. Op geen enkel moment blijkt uit dit attest echter dat u, zoals u beweert, tot 19 juli 2017 in Sheikhan aanwezig was. Dat dit document werd uitgereikt op 27 augustus 2019 wijzigt hier ook niets aan. [...]”*.

Waar verzoekers in onderhavige procedure een huurovereenkomst bijbrengen, stelt de Raad vast dat op generlei wijze omschreven wordt op welke wijze ze dit document bekwamen en dat er geen garanties zijn dat dit document authentiek is, gelet op het algemeen bekend gegeven van fraude inzake documenten in Irak.

Hetzelfde geldt inzake het bijgebrachte 'attest van woonst', dat daarenboven een gesolliciteerd document is op vraag van verzoeker en ondertekend is door de “*wijkagent voor de Yezidie*” hoewel nergens uit de verklaringen van verzoekers enig band blijkt met de Yezidi (-gemeenschap).

Inzake het attest van familiesamenstelling, dat blijkens de vertaling een “*uittreksel van geboorteregister voor het jaar 1957*” is en afgeleverd werd op 27 augustus 2019, kan enkel opgemaakt worden dat de personen die er zijn op vermeld, aldaar werden geboren. Uit dit document kan echter geen verblijf in Sheikhan van verzoekers tot 2017 worden afgeleid.

2.2.6. Aangezien verzoekers hun verblijf in Sheikhan tot hun beweerd vertrek in 2017 niet aannemelijk maken, kan evenmin geloof gehecht worden aan de redenen die zij inroepen als motief voor hun vertrek.

2.2.7. Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging hebben in vluchtelingenrechtelijke zin en dient te worden besloten dat zij niet voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.8. De vastgestelde ongeloofwaardigheid omtrent het voorgehouden recente verblijf in Sheikhan leidt ertoe dat de Raad niet in de mogelijkheid verkeert om zich een correct beeld te vormen van verzoekers' profiel, de exacte regio van waar zij afkomstig zijn en de plaats(en) waar zij de voorbije jaren hebben verbleven, van een eventueel verblijf in andere derde landen en van eventuele verblijfsalternatieven in of buiten het land van herkomst.

Dit verhindert de asielinstanties om een juist beeld te vormen over de werkelijke nood aan bescherming en is *de facto* toe te schrijven aan het feit dat verzoekers in gebreke blijven mee te werken teneinde een duidelijk beeld te schetsen van de levensomstandigheden.

Voor de aanvragers van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of zij bij terugkeer een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaan doch moeten zij enig verband met hun persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in de regio waar de aanvragers in het land van herkomst feitelijk verbleven. Verzoekers maken omwille van de hogere vaststellingen zelf het bewijs van dergelijk verband met hun persoon onmogelijk zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van verzoekers voor de komst naar België of over de vraag of verzoekers afkomstig zijn uit een regio waar geen risico in de zin van artikel 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet aanwezig is.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoekers zelf menen dat er in hun werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Hierbij voegt zich nog de vaststelling dat verzoekers op basis van de in het verzoekschrift geciteerde landeninformatie, die betrekking heeft op 2017 en 2018, hoegenaamd niet aantonen dat er actueel in de beweerdte regio van herkomst een situatie aanwezig is die valt onder het bepaalde in artikel 48/4, § 2, c) van Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend twintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS